

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН: РОЗВИТОК ЗАКОНОДАВСТВА ТА ПРОБЛЕМИ ПРАВОЗАСТОСУВАННЯ

МІЖНАРОДНА

НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

13–14 липня 2018 р.

Київ

ЦЕНТР ПРАВОВИХ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

«ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН: РОЗВИТОК ЗАКОНОДАВСТВА ТА ПРОБЛЕМИ ПРАВОЗАСТОСУВАННЯ»

13–14 липня 2018 р.

Київ
2018

УДК 342(063)
Д 36

Д 36 **Державне регулювання суспільних відносин: розвиток законодавства та проблеми правозастосування:** Міжнародна науково-практична конференція, м. Київ, 13–14 липня 2018 р. – К.: Центр правових наукових досліджень, 2018. – 112 с.

Подані на конференцію матеріали видаються в авторській редакції.

Рекомендовано до друку рішенням Правління ГО «Центр правових наукових досліджень» від 17 липня 2018 р. (протокол № 195).

УДК 342(063)

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА; ІСТОРІЯ ПОЛІТИЧНИХ І ПРАВОВИХ УЧЕНЬ

Ємельянова Г. І.
РОЗУМІННЯ ЕЛІТИ В АСПЕКТІ ТРАНСФОРМАЦІЇ ДЕРЖАВИ ТА СУСПІЛЬСТВА (Р. ШВАРЦЕНБЕРГ ТА Г. МОСКА) 6

НАПРЯМ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО; МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО

Цибка А. А.
ЕНЕРГЕТИЧНА БЕЗПЕКА УКРАЇНИ У КОНТЕКСТІ НОВОГО ЗАКОНУ ПРО НАЦІОНАЛЬНУ БЕЗПЕКУ УКРАЇНИ 10

НАПРЯМ 3. ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО І ЦИВІЛЬНИЙ ПРОЦЕС; СІМЕЙНЕ ПРАВО; МІЖНАРОДНЕ ПРИВАТНЕ ПРАВО

Баранкова В. В.
ОСОБЛИВОСТІ СУДОВОГО РОЗГЛЯДУ СПРАВ ЩОДО НЕЗАКОННОСТІ НОТАРІАЛЬНИХ ДІЙ 13

Рябченко Ю. Ю.
ПРОЦЕСУАЛЬНІ ГАРАНТІЇ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ПРАВ УЧАСНИКІВ ПРОЦЕСУ, ЩО РЕАЛІЗУЮТЬСЯ У ЗВ'ЯЗКУ ІЗ ВСТАНОВЛЕННЯМ ОБСТАВИН СПРАВИ 17

НАПРЯМ 4. ТРУДОВЕ ПРАВО; ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Заводовська О. В.
АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ТРУДОВИХ ПРАВОВІДНОСИН МІЖ РОБОТОДАВЦЕМ І ДИСТАНЦІЙНИМ ПРАЦІВНИКОМ 20

НАПРЯМ 5. ЗЕМЕЛЬНЕ ПРАВО; АГРАРНЕ ПРАВО; ЕКОЛОГІЧНЕ ПРАВО; ПРИРОДОРЕСУРСНЕ ПРАВО

Попова О. В.
ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА В ХЕРСОНСЬКІЙ ОБЛАСТІ, ПРАВОВІ АСПЕКТИ ТА ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ГАЛУЗІ 25

НАПРЯМ 6. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС; ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

Дсордєв М. С.
ДЕРЖАВНИЙ КОНТРОЛЬ ЗА СУБ'ЄКТАМИ ГОСПОДАРЮВАННЯ: СПАДОК МИНУЛОГО І СУЧАСНІ ЕВОЛЮЦІЙНІ ЗМІНИ 30

Дяченко О. В.
ТИПИ МАНІПУЛЯЦІЙ В ІНФОРМАЦІЙНОМУ ПРОСТОРІ ДЕРЖАВИ 34

Запотоцька О. В.
ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ
ЗА ПОРУШЕННЯ НОРМ, ЯКИМИ УРЕГУЛЬОВАНО ВІДНОСИНИ
У СФЕРІ БЕЗПЕЧНОСТІ ТА ЯКОСТІ ХАРЧОВОЇ ПРОДУКЦІЇ В ГРУЗІЇ 38

Каплій О. С.
КРИПТОВАЛЮТА ЯК ОДИН ІЗ ЗАСОБІВ ВЧИНЕННЯ
КОРУПЦІЙНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ 42

Моісєєв М. С.
ПРИНЦИПИ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ДІЯЛЬНОСТІ
ДЕРЖАВНОГО БЮРО РОЗСЛІДУВАННЯ УКРАЇНИ 44

Столбовий В. М.
ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ СЛУЖБОВИХ ПРАВОВІДНОСИН
У СФЕРІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ 48

Ульяновська О. В.
ПРОФЕСІЙНА ПІДГОТОВКА У СИСТЕМІ ГАРАНТІЙ
НАЛЕЖНОГО КВАЛІФІКАЦІЙНОГО РІВНЯ СУДДІ 50

Шевченко В. Й.
ВІЙСЬКОВО-ЦИВІЛЬНІ АДМІНІСТРАЦІЇ: ОСНОВНІ ФУНКЦІЇ 54

Остапенко Л. Р.
ЩОДО ДОЦІЛЬНОСТІ ВПРОВАДЖЕННЯ ПОНЯТТЯ
«НОРМИ, ЩО ВИТЛУМАЧАЮТЬ І ПУБЛІЧНО-ПРАВОВИХ ВІДНОСИН»
У ЧИННЕ ЗАКОНОДАВСТВО 58

Іщенко І. В.
АНАЛІЗ СУЧАСНИХ ТЕНДЕНЦІЙ СТРУКТУРУВАННЯ
СУБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ
У СФЕРІ РИНКІВ ФІНАНСОВИХ ПОСЛУГ 62

**НАПРЯМ 7. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ;
КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО**

Бібік І. С.
ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ПРОТИДІЇ ВЧИНЕННЮ НЕПОВНОЛІТНІМИ
ЗЛОЧИНІВ ПРОТИ ЖИТТЯ ТА ЗДОРОВ'Я ОСОБИ 67

Тарасенко Ю. М.
ДО ПИТАННЯ ПРО КРИМІНОЛОГІЧНУ ХАРАКТЕРИСТИКУ
ЗЛОЧИННОСТІ ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ В УКРАЇНІ 72

НАПРЯМ 8. КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА; СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА; ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ

Грига М. А.
ЗАСТОСУВАННЯ МЕТОДУ СПОСТЕРЕЖЕННЯ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ ОБШУКУ 75

Дзиндра М. М.
ДОБРОЧЕСНІСТЬ СУДДІ ЯК УМОВА НАЛЕЖНОГО ЗДІЙСНЕННЯ СУДДІВСЬКОЇ ДИСКРЕЦІЇ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ 78

НАПРЯМ 9. СУДОУСТРІЙ; ПРОКУРАТУРА ТА АДВОКАТУРА

Драган О. В.
ЗАСТОСУВАННЯ ОРГАНАМИ ПРОКУРАТУРИ ПРАКТИКИ ЄСПЛ ПРИ ВИКОНАННІ СУДОВИХ РІШЕНЬ 81

Крусян Р. А.
ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ СУДОУСТРОЮ УКРАЇНИ 86

НАПРЯМ 10. МІЖНАРОДНЕ ПРАВО

Григоров О. М.
НОВІ ЕКОЛОГІЧНІ СТАНДАРТИ В ДІЯЛЬНОСТІ МІЖНАРОДНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ЦИВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ (ІКАО) 91

Махмурова-Дишелюк О. П.
ЗАХОДИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ СУДНОПЛАВСТВА ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ 94

Троцько І. П.
МІЖНАРОДНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА НЕРОЗПОВСЮДЖЕННЯ ЯДЕРНОЇ ЗБРОЇ ЗГІДНО З ДОГОВОРОМ ПРО НЕРОЗПОВСЮДЖЕННЯ ЯДЕРНОЇ ЗБРОЇ ВІД 1968 РОКУ 97

Шупка У. М.
МІЖНАРОДНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗМЕЖУВАННЯ ПОНЯТЬ ТЕРОРИЗМУ ТА БІОЛОГІЧНОГО ТЕРОРИЗМУ 102

НАПРЯМ 11. ФІЛОСОФІЯ ПРАВА

Несправа М. В.
ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ СОЦІАЛЬНИХ ВІДНОСИН У РЕЛІГІЙНІЙ СФЕРІ: ПРОБЛЕМА СПІВВІДНОШЕННЯ СВОБОДИ СОВІСТІ ТА СУСПІЛЬНОЇ МОРАЛІ 107

Література:

1. Голобородько В. Нотаріус у цивільному процесі/ Мала енциклопедія нотаріуса. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.yurradnik.com.ua/stride/men/?&art=1877.
2. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.reyestr.court.qov.ua/Review/33702133.
3. Данилюк С.І. Особливості оскарження нотаріальної дії або відмови у її вчиненні // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2015. – № 4 – С. 38-39.
4. Баранкова В.В. Судовий розгляд справ, пов'язаних із нотаріальною діяльністю // Мала енциклопедія нотаріуса. – 2015. – № 3. – С. 94-107.

Рябченко Ю. Ю.
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права та процесу

Університет державної фіскальної служби України
м. Ірпінь, Київська область, Україна

ПРОЦЕСУАЛЬНІ ГАРАНТІЇ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ПРАВ УЧАСНИКІВ ПРОЦЕСУ, ЩО РЕАЛІЗУЮТЬСЯ У ЗВ'ЯЗКУ ІЗ ВСТАНОВЛЕННЯМ ОБСТАВИН СПРАВИ

Відповідно до ст. 65 ЦПК України [1], іншими учасниками судового процесу є: помічник судді, секретар судового засідання, судовий розпорядник, свідок, експерт, експерт з питань права, перекладач, спеціаліст.

Секретар судового засідання, судовий розпорядник, помічник судді займають відповідні посади у суді, отже, їх можна вважати державними службовцями. Тому природним слід вважати визначення положень щодо їх юридичної відповідальності не у нормах процесуального права (наприклад, ЦПК України), а у нормах адміністративного права, зокрема що стосуються сфери судоустрою.

Відповідно до ч. 1 ст. 106 ЦПК України, учасник справи має право подати до суду висновок експерта, складений на його замовлення. Можливо казати про домовленість між експертом та особою, з ініціативи якої призначається експертиза, відповідно до якої експерт зобов'язується провести дослідження, а особа – сплатити обумовлені домовленістю грошові кошти. За таких умов не проведення судової експертизи (ненадання висновку), або неналежне її проведення (суперечливість, неповнота виснов-

ку) слід кваліфікувати не тільки як невиконання експертом своїх конституційних обов'язків перед судом щодо проведення експертизи, але також як невиконання своїх приватних обов'язків перед особою. Вказане надає підставу для вирішення судом питання щодо застосування цивільно-правових наслідків, якими може стати відшкодування збитків експертом. Відповідно до п. 1 ч. 2 ст. 22 ЦК України збитками визначено втрати, яких особа зазнала у зв'язку зі знищенням або пошкодженням речі, а також витрати, які особа зробила або мусить зробити для відновлення свого порушеного права [2]. Застосовуючи цю норму до наведеного випадку, можливо вказати, що збитками слід вважати суму, яку особа має сплатити щоб отримати висновок експерта, наприклад шляхом призначення повторної експертизи. Втім, наведеним збитки не вичерпуються. Адже наслідком неналежного виконання вказаними особами своїх процесуальних обов'язків може стати також неможливість своєчасного винесення судом рішення і як наслідок – затягування розгляду справи, збільшення судових витрат, зумовлених вказаним. Тому збитками можливо визначити не тільки витрати, зумовлені необхідністю проведення повторних (додаткових) експертиз, але також витрати, які виникли внаслідок затягування розгляду справи. До таких витрат слід віднести: додаткові судові витрати, яких можливо було б уникнути у разі своєчасного винесення судом рішення (матеріальна шкода), відповідні втрати особи, що стали наслідком затягування розгляду справи (моральна шкода).

Вказані положення можуть бути застосовані також до перекладача, спеціаліста, експерта з питань права.

Судове рішення визначається у цивільній процесуальній доктрині як акт правосуддя, що приймається на підставі належної оцінки з'ясованих обставин справи [3, с. 627]. Відповідно до п. 6 ч. 1 ст. 264 ЦПК України, одним з питань, яке вирішується у резолютивній частині судового рішення є питання розподілу судових витрат. Це питання вирішується за наслідками розгляду справи, виходячи з її обставин. За таких умов вбачається за доцільне доповнити ч. 1 ст. 264 ЦПК України окремим пунктом, яким передбачити повноваження суду врегулювати у своєму рішенні питання відшкодування заінтересованій особі шкоди, завданої неналежним виконанням вказаних вище осіб своїх процесуальних обов'язків. Таким чином, суд в межах одного провадження фактично вирішує два спори: основний та спір заінтересованої особи з відповідним учасником щодо відшкодування шкоди. Слід зауважити, що другий спір не може бути вирішеним без вирішення першого, оскільки саме врахування обставин справи щодо першого спору надає можливість оцінити значення невиконання процесуальних обов'язків у конкретному випадку.

Положення щодо конституційного характеру обов'язку вказаних осіб надавати сприяння суду щодо розгляду цивільної справи порушує питан-

ня щодо неповноти врегулювання підстав відповідальності їх за невиконання процесуальних обов'язків у ЦПК України. Так, у ст. 224 ЦПК України вказується тільки про підстави, пов'язані із неявкою вказаних осіб у судове засідання. Водночас, практика знає чимало випадків (і законом вказане не забороняється), щоб експерт надавав свій висновок у письмовому вигляді, не з'являючись до суду. Аналогічне можливо казати також стосовно перекладу перекладача та консультації спеціаліста. Виходячи з наведеного, слід доповнити ці підстави, охопивши ними вказані випадки.

Література:

1. Цивільний процесуальний кодекс України від 18.03.2004 р. № 1618-IV: за станом на 08 лип. 2018 р. // Офіційний вісник України. – 2004. – № 16 (07.05.2004). – Ст. 1088 (із змінами).
2. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. № 435-IV: за станом на 05 квіт. 2017 р. // Офіційний вісник України. – 2003. – № 11 (28.03.2003). – Ст. 461.
3. Курс цивільного процесу: підруч. / [Комаров В. В. [та ін]; ред. В. В. Комаров. – Х.: Право, 2011. – 1352 с.